

Súd: Okresný súd Svidník  
Spisová značka: 4Csp/26/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8622200481  
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka  
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2022:8622200481.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu W. D. s.r.o., so sídlom C. XX, XXX XX J.- mestská časť D. C., W.: XX XXX XXX právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava proti žalovanému E. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX T. XX o zaplatenie XXX,XX eur s príslušenstvom takto

### rozhodol:

I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 133,32 eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 113,32 eur od 21.02.2022 do zaplatenia **z a s t a v u j e** .

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu **z a m i e t a** .

III. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a** .

### odôvodnenie:

1. Právny predchodca žalobcu - E. úverová banka, a.s. sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa XX.XX.XXXX domáhal zaplatenia sumy XXX,XX eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 969,29 eur od 21.02.2022 do zaplatenia, to všetko titulom nesplateného úveru. Právny predchodca žalobcu v odôvodnení žaloby uviedol, že so žalovaným ako dlžníkom uzavrel dňa 29.07.2015 zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty, na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej aj viedol účet. V žalobe tvrdil, že ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal žalovaný schválený úverový rámec vo výške 600,-eur a bol povinný platiť právnenmu predchodcovi žalobcu štandardnú mesačnú splátku vo výške 20,-eur. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný si nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy a jeho platobnú disciplínu sa nepodarilo obnoviť ani po viacerých pokusoch, právny predchodca žalobcu vystavil ku dňu 03.02.2022 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 31.01.2022 na úhradu vo výške 969,29 eur predstavujúci súhrn debetných položiek, a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku s prihliadnutím na vykonané úhrady zo strany žalovaného. Nakoľko si podľa právneho predchodcu žalobcu

-2-

4Csp/26/2022

žalovaný nesplnil povinnosť uhradiť mu záväzok vo výške 969,29 eur, a to ani v lehote splatnosti určenej vo výpise z bankovej knihy, t.j. do dňa 20.02.2022, právny predchodca žalobcu si okrem nároku na zaplatenie istiny vo výške 969,29 eur uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania.

2. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení právny predchodca žalobcu v žalobe označil Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. a výpis z kreditnej platobnej karty.

3. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril.

4. Uznesením zo dňa XX.XX.XXXX č.k.XCsp/XX/XXXX-XX súd vyhovel návrhu žalobcu na zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom sporu z pôvodného žalobcu na obchodnú spoločnosť W. D. s.r.o., so sídlom C. XX, XXX XX J.- mestská časť D. C. W.: XX XXX XXX a pripustil aby vstúpila do konania na miesto žalobcu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.06.2022 a súd tak ako so žalobcom ďalej konal s obchodnou spoločnosťou W. D., s.r.o., (ďalej len „žalobca“).

5. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na deň XX.XX.XXXX na ktoré sa právny zástupca žalobcu napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil, ospravedlnil svoju a žalobcovu neúčast' na pojednávaní, o odročenie pojednávania nežiadal, súhlasil, aby súd vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti. V súlade s ust. § 180 CSP preto súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

6. Spolu s predvolaním na pojednávanie súd žalobcu prostredníctvom jeho právneho zástupcu vyzval na doplnenie rozhodujúcich skutočností a skutkových tvrdení tak, že uvedie akú sumu peňažných prostriedkov žalovaný celkovo reálne vyčerpal počas trvania úverového vzťahu ( súčet všetkých uskutočnených čerpaní) a akú sumu peňažných prostriedkov žalovaný celkovo reálne uhradil od uzavretia zmluvy doposiaľ ( súčet všetkých uskutočnených úhrad ) a skutočnosti, na základe ktorých má za to, že žaloba je podaná včas, že nie je tu zákonná prekážka pre vymáhanie práva zo spotrebiteľskej zmluvy v podobe premlčania ( § 54a Občianskeho zákonníka).

7. Na uvedené žalobca reagoval písomne tak, že v súlade s článkom V bod 35 písm. a) Obchodných podmienok právny predchodca žalobcu listom zo dňa 03.04.2019 vyhlásil okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku z dôvodu porušenia platobnej disciplíny žalovaného spočívajúcej v opakovanom neplatení povinných splátok v stanovenej výške na dôkaz čoho označil a predložil predžalobnú upomienku s doručenkou a oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti dlžného úveru. Pokiaľ ide o otázku premlčania, k tomu uviedol, že nárok v čase začatia sporu premlčaný nebol vzhľadom na neplynutie lehôt upravených v zákone č.62/2020 Z.z. v celkovej dĺžke 76 dní, keď počítajúc 76 dní zákonného neplynutia lehôt v prípade počiatku premlčania celého uplatneného nároku od splátky splatnej dňa 20.1.2019 bola žaloba podaná dňa 30.3.2022 v 3 ročnej premlčacej dobe. Súčasne uviedol, že žalovaný začal čerpať úverový rámec od 6.8.2015, spolu vyčerpal sumu 646,-eur a v prospech kartového účtu plnil sumu spolu 790,-eur. Žalovaná suma podľa tvrdenia žalobcu pozostáva z istiny

-3-

4Csp/26/2022

539,87 eur, poplatkov 33,64 eur, štandardného úroku 316,10 eur a sankčného úroku 79,68 eur. Uviedol, že po podaní žaloby žalovaný zaplatil mu dňa 27.07.2022 sumu 20,-eur.

8. Žalobca v uvedenom podaní súčasne oznámil, že čo do zaplata sumy 113,32 eur ( poplatky a sankčný úrok) s prislúchajúcim úrokom z omeškania berie žalobu späť a späť ju berie aj čo do zaplata uhradenej sumy 20,-eur, navrhuje konanie v tejto časti zastaviť, pričom žiada žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť mu sumu 835,97 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 855,97 eur od 21.02.2022 do 27.07.2022, 5 % ročne zo sumy 835,97 eur od 28.07.2022 do zaplata a nahradiť mu trovy konania.

9. Žalovaný na pojednávaní k žalobe vyjadril sa tak, že s touto nesúhlasí, nakoľko na základe zmluvy s E. bankou mal zaplatiť celkovo 687,-eur, pričom túto sumu už dávno preplatil, zaplatil už viac ako 700,-eur a stále od neho ešte niečo chceli a chcú. O všetkých úhradách má bločky podľa ktorých zaplatil už minimálne 720,-eur, preto žaloba je nedôvodná, on už všetko vyrovnal, už to preplatil. Má chorú manželku, sám má viaceré zdravotné problémy, s manželkou sú dôchodcovia, jeho dôchodok je 338,50 eur, manželkin 177,50 eur.

10. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom, ku ktorému došlo po doručení žaloby žalovanému súd pristúpil k rozhodnutiu o tomto čiastočnom späťvzati žaloby ( § 145 ods.2 a 3 CSP).

11. Postup súdu nasledujúci v prípade, ak žalobca svoju žalobu vezme v priebehu konania sčasti späť upravuje § 145 CSP.

12. Podľa § 145 ods.2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

13. Podľa § 146 ods.1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

14. Vzhľadom k tomu, že žalobca svoju žalobu vzal sčasti späť skôr, než sa začalo pojednávanie, postupujúc podľa § 145 ods.2 a § 146 ods. 1 CSP súd v prvom výroku rozsudku konanie v rozsahu späťvzatia žaloby žalobcom bez ďalšieho zastavil.

15. Predmetom posúdenia tak po čiastočnom späťvzati žaloby žalobcom ostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 835,97 eur, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 855,97 eur od 21.02.2022 do 27.07.2022 a zo sumy 835,97 eur od 28.07.2022 do zaplatenia a nárok na náhradu trov konania.

16. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomných vyjadrení žalobcu, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné, potvrdeniami o výške dôchodku žalobcu a jeho manželky a zistil tento skutkový stav :

-4-

4Csp/26/2022

17. Zo žalobcom predloženej Zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty Pôžičková karta U. a zmluvy o spotrebiteľskom úvere v ktorej ako veriteľ je označený právny predchodca žalobcu - E. úverová banka, a.s. súd zistil, že v jej časti I. sú uvedené osobné údaje o žalovanom, kde je uvedené, že je ženatý a dôchodca, že jeho mesačné výdavky na splátky úverov, hypoték a lízingov sú priemerne XX,-eur a iné výdavky sú X,-eur, potom nasleduje časť II. označená ako „Údaje o zamestnaní“, kde je uvedené že jeho príjem je suma 290,-eur, a potom časť III. označená ako „Podmienky úveru“. Tam je uvedené nasledovné, cit.“ Druh úveru : bezúčelový spotrebiteľský úver- revolvingový s vykonávaním platobných operácií z úveru prostredníctvom kreditnej platobnej karty. Úverový rámec 600,-eur. Štandardná mesačná splátka 20,-eur. Štandardná úroková sadzba 22,80 % p.a. RPMN 25,97 %“. Tiež je tam uvedené, že výška celkových nákladov je 87,38 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom že je 687,38 eur, priemerná hodnota RPMN pre kreditné karty na Slovensku že je 25,67 % p.a. Doba trvania zmluvy : neurčitá. Termín konečnej splatnosti : v deň zániku zmluvy alebo v deň vyhlásenia okamžitej splatnosti. Text zmluvy v časti III uvádza, že spotrebiteľ spláca istinu v rovnakých mesačných splátkach so začiatkom jedného mesiaca po dni prvého čerpania. V mieste určenom na podpis je vyznačené, že žalovaný podpísal tlačivo dňa 29.07.2015 a podpísal ho aj zástupca veriteľa, a to v Poprade dňa 28.07.2015. Žalobca ako dôkaz predložil aj tlačivo Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere kde je uvedené, že deň splatnosti mesačnej splátky je 15.deň v kalendárnom mesiaci a je uvedený v zmluve a vo výpise.

18. Listom označeným ako „predžalobná upomienka“ zo dňa 08.03.2019 pôvodný veriteľ žalovanému oznámil, že na kreditnej karte číslo XXXXXXXXXX eviduje nedoplatok na splátkach vo výške 50 eur, ktorý žiada bezodkladne uhradiť s tým, že ak do 22.03.2019 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 01/2019, bude oprávnený úver zosplatiť. Žalobca preukázal doručovanie uvedenej písomnosti žalovanému doručenkou zo dňa 11.03.2019. Listom označeným ako Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 03.04.2019 pôvodný veriteľ žalovanému oznámil, že nakoľko neuhradil dlžné splátky v lehote stanovenej v Predžalobnej upomienke riadne a včas, jeho dlh z kreditnej karty číslo XXXXXXXXXX sa stal splatným v celom rozsahu naraz s tým, že dlžná suma predstavuje 595,57 eur. Dôkaz o doručovaní uvedenej písomnosti žalovanému predložený žalobcom nebol.

19. Pôvodný žalobca predložil súdu výpis z Pôžičkovej karty U. vystavený ku dňu 03.02.2022 ktorý zachytáva zúčtovacie obdobie od 08.08.2015 do 31.01.2022. Tento výpis obsahuje ďalej súhrn debetných a kreditných transakcií na pôžičkovej karte realizovaných za uvedené obdobie, pričom v zmysle tohto výpisu boli na ľarchu účtu realizované debetné transakcie spolu vo výške 1.760,95 eur a v prospech tohto účtu kreditné transakcie spolu vo výške 791,66 eur. Žalobca po výzve súdu uviedol,

že reálne čerpania žalovaného predstavuje suma 646,-eur čerpaná dňa 06.08.2015 ( 600,-eur), dňa 11.01.2018 ( 6,-eur ) a dňa 11.01.2018 ( 40,-eur).

20. Žalobou uplatnený nárok žalobca právne odôvodnil tak, že jedná sa o nárok na vrátenie úveru, konkrétne revolvingového, t.j. automaticky obnovovaného úveru čerpaného použitím kreditnej karty. Keďže právny predchodca žalobcu bol bankou, obchodnou spoločnosťou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri bolo poskytovanie úverov, pričom v zmluve aj priamo je uvedené, že sa jednalo o bezúčelový spotrebiteľský revolvingový úver na kreditnú kartu, niet pochýb, že žalobou uplatňuje sa právo zo spotrebiteľskej zmluvy a súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených

-5-

4Csp/26/2022

nárokov vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy ako aj zo všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.).

21. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanému nadobudol postúpením, pričom ako na dôkaz odvolával sa na Rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok, prílohu k tejto rámcovej zmluve s identifikáciou postúpenej pohľadávky a ako dôkaz predložil tiež oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 22.04.2022 s poštovým podacím hárkom.

22. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania žalobu, po jej čiastočnom späťvzati mal za nedôvodnú v celom rozsahu a preto ju zamietol. Podľa názoru súdu úver poskytnutý žalovanému bol bezúročný a bez poplatkov, preto veriteľ mal z neho nárok len na vrátenie poskytnutej istiny, ktorú žalovaný dávno vrátil. Navyše neboli v spore preukázané zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky banky a aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému, či čo i len jej časti na žalobcu. Už z uvedeného dôvodu súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. Pre úplnosť súd uvádza, že ak by aj žalobca bol aktívne vecne legitimovaný a o bezúročný a bezpoplatkový úver by nešlo ( hoci ide), i tak by jeho žaloba musela byť v celom rozsahu zamietnutá, a to z dôvodu premlčania ním uplatneného práva.

23. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaný uzavrel úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale banka- VÚB, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému bola mu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je nevyhnutné vždy, a to ex offo, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie ( k tomu podporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 z ktorých cit.“ Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offo viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014.“

24. Vzhľadom na výslovnú, jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky banky zo spotrebiteľského úveru a skutočnosť, že aktívnu vecnú legitímáciu súd musí skúmať vždy, a to ex offo je povinnosťou každého žalobcu domáhajúceho sa žalobou nárokov postúpených mu bankou preukázať splnenie podmienok postupiteľnosti pohľadávky. Teda označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia týchto zákonných podmienok. Táto skutočnosť je samozrejماً, jasná a všeobecne známa, nejde o žiadne prekvapivé právne posúdenie, postup, či prekvapivý názor súdu ( podporne viď napr. aktuálne rozsudky Krajského súdu Prešove sp.zn.3CoCsp/11/2021 alebo 7CoCsp/38/2020.

-6-

4Csp/26/2022

Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.7CoCsp/38/2020 otázka „či na základe tejto zmluvy o postúpení pohľadávok došlo k platnému postúpeniu pohľadávky uplatňovanej v konaní na žalobcu, už nie je otázka skutkových tvrdení strán, ale otázka právneho posúdenia veci. Ide pritom o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci,„.

25. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ( ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava ( lex specialis) pred všeobecnou úpravou ( lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval ku dňu, kedy malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky ( teda ku dňu 19.04.2022 ) § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu<sup>87ac</sup>) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/20210101>> ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.<sup>87ad</sup>) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/20210101>> Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

26. V zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 8/2018 bol pod číslom R 60/2018 publikovaný judikát so záverom, cit. „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods.8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

27. V súvislosti so svojim názorom, že ust.§ 92 ods.8 zákona o bankách normuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky súd dáva do pozornosti aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018 sp.zn.7Cdo/26/2017. V zmysle uvedeného rozhodnutia totiž podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka

-7-

4Csp/26/2022

postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie ( je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom ( § 39 OZ).

28. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa preto takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, nehovoriac o tom, že v tu súdenom spore postupníkom je obchodná

spoločnosť špecializujúca sa práve na hromadné vymáhanie postúpených pohľadávok, ako je súdu známe z jeho činnosti.

29. S poukazom na vyššie uvedené žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené už len preto, lebo žalobca nepreukázal zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle vyššie citovaného § 92 ods.8 zákona o bankách. Žalobca nepreukázal relevantnú písomnú výzvu banky tak, ako ju má na mysli § 92 ods.8 zákona o bankách.

30. Takouto výzvou nemôže byť výzva jeho právneho predchodcu zo dňa 08.03.2019, ktorú žalovaný prevzal dňa 11.03.2019. Uvedená výzva obsahom ani účelom nie je výzvou v zmysle § 92 ods.8 Zákona o bankách. Ide len o upozornenie žalovanému na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, teda o úkon vyžadovaný v ust. § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka na to, aby bolo možné úver predčasne zosplatiť. Uvedená výzva má náležitosti upozornenia v zmysle § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka a nemá náležitosti písomnej výzvy banky podľa § 92 ods.8 Zákona o bankách, čo je logické, keďže sledovalo sa týmto úkonom niečo úplne iné ako výzva v súvislosti s postúpením pohľadávky, ku ktorému malo dôjsť až viac ako 3 roky po tejto výzve. O výzvu v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách nemôže ísť už len preto, že žalovaný v nej bol vyzvaný na úhradu sumy len 50,-eur ako nedoplatku na splátkach v čase, keď ešte neskôr postupovaná pohľadávka ani nebola splatná. Keďže postúpiť možno len pohľadávku banky, ktorá je splatná, tak logicky aj výzva v zmysle § 92 ods.8 Zákona o bankách má sa týkať už splatnej pohľadávky.

31. Účelom zákona bolo po výzve banky poskytnúť klientovi 90 dňovú ochrannú lehotu, v rámci ktorej môže zvrátiť cesiu pohľadávky banky tým, že ešte pred postúpením uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva s výnimkou prípadu, kedy by šlo o tak povediac „notorického neplatiča“ ktorého omeškanie by v súhrne presiahlo jeden rok ( § 92 ods.8 veta druhá, časť za bodkočiarkou). Ak by zákonodarca daným vyjadrením v § 92 ods.8 zákona o bankách ( v prvej vete) nezamýšľal poskytnutie 90 dňovej ochrannej lehoty klientovi banky na zvrátenie postúpenia pohľadávky, potom by druhá veta predmetného ustanovenia ( a to tak jej časť pred bodkočiarkou ako aj za ňou) nedávala zmysel. Preto výzvou v zmysle tohto ustanovenia nemôže byť akákoľvek výzva/upomienka uskutočnená kedykoľvek v priebehu trvania úverového vzťahu ( tu bola predžalobná upomienka vyhotovená viac ako 3 roky pred postúpením pohľadávky), ale musí to byť výzva na úhradu už splatnej pohľadávky, ktorá sa následne má postúpiť. Keďže cieľom zákonodarcu bola ochrana spotrebiteľa a poskytnutie mu poslednej možnosti úhrady dlhu a tak odvrátenie postúpenia pohľadávky mimo bankový dohľad, potom absolútne nemôže obstať výklad, ktorý by za výzvu považoval akúkoľvek upomienku, aj spreď niekoľkých rokov a aj len vo vzťahu k určitej splátke či splátkam. Osobitná, samostatná úprava v § 92 ods.8 zákona o bankách by inak bola úplne

-8-

4Csp/26/2022

zbytočná, keďže splatnej pohľadávke takmer vždy prechádza nejaká výzva na plnenie/či upozornenie ( § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka).

32. Ak súdna prax už opakovanne konštatovala, že za písomnú výzvu banky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách nemožno považovať ani oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, o to menej by za takú výzvu bolo možné považovať ešte len upozornenie na možnosť predčasného zosplatenia úveru. V tejto súvislosti súd do pozornosti žalobcu dáva napr. jeho samého sa týkajúci rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.17CoCsp/47/2020 kde ten jasne uviedol ( viď bod 10.odôvodnenia), že „Žalobca považoval za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách výzvu dňa 19.01.2016, ktorou právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na predčasne splatenie úveru. Doručenie predmetnej výzvy nebolo sporné. Obsahom spisu síce je oznámenie veriteľa zo dňa 19.01.2016, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 27.01.2016, túto však nemožno považovať za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko táto neobsahuje upozornenie na omeškanie tej ktorej splátky a neobsahuje poučenie o možnosti postúpenia pohľadávky. Ide o jednostranný právny úkon, ktorým je vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru.“

33. Uvedený názor súdu tak už nemôže byť pre žalobcu nijako nový, či prekvapivý. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. aj na právoplatný rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn.6Csp/63/2020 týkajúci sa žalobcu, kde tento súd takisto uviedol ( viď bod 24 odôvodnenia), že „Upozornenie na zosplatenie

a oznámenie o zosplatnení však nemožno považovať za písomnú výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, nakoľko ide o úkony vykonané z dôvodu zákonnej úpravy vyplývajúcej z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka“.

34. Žiadnu inú písomnú výzvu žalovanému s dokladom o doručení/doručovaní žalobca súdu nepredložil. Takou nemôže byť ani samotná žaloba banky, lebo tá bola žalovanému doručená až po postúpení pohľadávky.

35. Žalobca preto nepreukázal splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky, nepreukázal riadnu písomnú výzvu banky v zmysle § 92 ods.8 Zákona o bankách a jej riadne doručenie žalovanému, preto nemožno mať pohľadávku na žalobcu za postúpenú platne.

36. Pokiaľ ide o predložené oznámenie o postúpení pohľadávky, tak k tomu súd uvádza nasledovné. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods.8 zák. o bankách. Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke aktuálne zaujal aj Najvyšší súd SR v už spomínanom rozhodnutí sp.zn.1Cdo/147/2017 v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom

-9-  
4Csp/26/2022

spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevyklučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

37. Pokiaľ ide o pripustenie zmeny žalobcu uznesením zo dňa 25.05.2022, išlo o procesné rozhodnutie, ktoré nijako neosvedčovalo platnosť postúpenia pohľadávky a hmotnoprávnu aktívnu vecnú legitimáciu do konania vstupujúceho žalobcu a nezbavovalo súd povinnosti ju skúmať. Skutočnosť, že do konania žalobca bol pripustený nezbavovala súd povinnosti preskúmať ex offio zákonné podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky. Pri rozhodovaní o návrhu na zmenu strany sporu súd skúma, či ten kto zmenu navrhuje preukázal prevod alebo prechod práv alebo povinností, pričom pre účely tohto rozhodnutia stačí preukázanie, že nastala (formálno-právna) skutočnosť, ktorá môže mať podľa hmotného práva za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností. Súd v tomto štádiu nie je oprávnený hodnotiť, či sú inak naplnené predpoklady pre takéto právne nástupníctvo z pohľadu hmotnoprávnej úpravy, t.j. neposudzuje prevod alebo prechod práv alebo povinností podľa hmotného práva v rozsahu zodpovedajúcemu možnému záveru pre rozhodnutie vo veci samej, neposudzuje, či podľa hmotného práva skutočne došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti lebo to je vyhradené až rozhodnutiu vo veci samej pri skúmaní vecnej legitimácie účastníka konania (viď tiež Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo 42/2011 zo dňa 20.12.2011, ktoré je plne použiteľné aj v režime nového § 80 CSP, nakoľko nedošlo k zásadnej obsahovej zmene právnej úpravy zmeny účastníka/strany sporu v porovnaní s predošlým § 92 ods.2,3 O.s.p., čo potvrdzuje aj dôvodová správa k CSP, ktorá konštatuje, že navrhovaná právna úprava sa len prispôbila terminológii a novej koncepcii sporového konania). Súd teda pri rozhodovaní o zmene strany sporu hodnotí takýto návrh len z hľadísk, či návrh na zmenu bol podaný oprávnenou osobou, či sa tak stalo po podaní žaloby a osoba, ktorá má vstúpiť do konania na miesto žalobcu s tým súhlasila a či v návrhu tvrdená skutočnosť je podľa hmotného práva spôsobilá preukázať, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností. Ako vyplýva aj z už uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.6Cdo42/2011 zo dňa 20.12.2011, súd v rámci rozhodnutia podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. (dnes § 80 CSP)nehodnotí právne úkony z hľadiska ich platnosti, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej

pre rozhodnutie vo veci samej. Platnosť postúpenia pohľadávky tu preto súd nebol oprávnený skúmať pri procesnom rozhodovaní o návrhu na zmenu žalobcu, pri ktorom na to objektívne ani nie je priestor a možnosť (keďže dokazovanie v zmysle § 188 ods.1 CSP sa vykonáva až na pojednávaní) ale mohol tak urobiť až pri rozhodovaní vo veci samej.

38. Žaloba tak musela byť zamietnutá bez ďalšieho, keďže žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Len pre úplnosť súd uvádza, že i keby ju preukázal, i tak by žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu zániku dlhu žalovaného splnením. Kedy dlh žalovaného splnený nebol, tu uplatnené právo zo spotrebiteľskej zmluvy bolo by premlčané a teda výsledok sporu by bol rovnaký, zamietnutie žaloby.

39. Ako už bolo uvedené, súd právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, ktorý je založený Zmluvou posúdil ako vzťah spotrebiteľský podliehajúci právnemu režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu  
-10- 4Csp/26/2022

uzavretia Zmluvy (29.07.2015). Predmetná Zmluva je tak v zmysle § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou v podobe spotrebiteľského úveru, čo medzi stranami ani nebolo sporné.

40. Z tohto dôvodu súd preskúmal obsah Zmluvy a dospel k záveru, že veriteľovi z nej vznikol len nárok na vrátenie poskytnutej istiny úveru, bez úrokov a bez poplatkov. Jedná sa totiž pre nedodržanie zákonných náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods.2 písm. k) a l) v spojení s § 11 ods.1 písm. b) tohto zákona o bezúročný a bezpoplatkový úver, a teda veriteľ mohol žiadať späť len žalovanému reálne poskytnuté plnenie. Veriteľovi preto vznikol nárok len na vrátenie toho, čo žalovanému reálne poskytol, čo tu bola suma 646,-eur z ktorej žalovaný do podania žaloby preukázateľne vrátil sumu 790,-eur, čím jeho dlh zanikol splnením (§ 559 ods.1 Občianskeho zákonníka). Ako už súd uviedol, zmluva postráda náležitosť podľa § 9 ods.2 písm. l) zákona ( t.j. výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), lebo v zmluve v článku III je najskôr veľkým písmom uvedené, že štandardná mesačná splátka je 20,-eur, potom v ďalšom texte sú uvedené predpoklady na výpočet RPMN a následne je tam uvedené, že počet splátok je 12 s tým, že prvá až predposledná sú vo výške 50,-eur a posledná vo výške 137,38 eur čo odporuje predošlej časti zmluvy pokiaľ ide o výšku mesačnej splátky 20,-eur mesačne a nemôže tak ísť o platné dojednanie zmluvnej náležitosti. Pokiaľ ide o termíny splátok, v stranami podpísanej žiadosti ( čl.132 spisu) aj v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere je uvedené, že deň splatnosti splátky je 15 deň a bude uvedený vo výpise. Keďže dlžník a veriteľ tlačivo zmluvy podpisovali v rôzne dni, z takého vyjadrenia nie je možné zistiť, kedy má byť zaplatená prvá splátka. V článku III tlačiva zmluvy je pokiaľ ide o začiatok splácania uvedené, cit „...so začiatkom jedného mesiaca po dni prvého čerpania...“ Nie je teda zrejmé, kedy sa má začať splácať úver, keď na jednej strane je uvedené, že splátky sú splatné 15 deň v mesiaci, na druhej strane začiatok splácania má byť jedného mesiaca po dni prvého čerpania, čo môže byť ( a aj tu bol) aj iný ako 15. deň v mesiaci ( tu šiesty deň, konkrétne 6.8.2015). Pokiaľ ide o náklady úveru, náležitosťou zmluvy v zmysle § 9 ods.2 písm. k) zákona je aj uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Tu uvedený výpočet tejto celkovej čiastky prostredníctvom údajov uvedených v článku III tlačiva žiadosti/zmluvy nie je možné považovať za platné dojednanie náležitostí zmluvy predpísaných § 9 ods.2 zákona č.129/2010 Z.z preto, lebo ten vychádza z inej výšky splátky ako je uvedená na inom mieste v zmluve ( nie zo splátky 20,-eur). Nesprávne je uvedená aj RPMN. Žalobca ani jeho právny predchodca navyše nepredložili ani neoznačili žiaden dôkaz o splnení povinnosti skúmať bonitu spotrebiteľa, jeho schopnosť splácať úver, neuviedli v tomto smere ani žiadne skutkové tvrdenia. Nebolo tak preukázané, žeby pred uzavretím zmluvy boli preverené príjmy a výdavky žalovaného ( zmluva uvádza len výdavky na splátky úverov a výdavky na bývanie 0,-eur), čo nepreukazuje postup veriteľa s odbornou starostlivosťou. Navyše nebolo preukázané prihladenie na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, hoci nevykonanie čo i len jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti ( k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.03.2020 sp.zn.3Co/153/2019, najmä bod 17 odôvodnenia rozsudku ).

41. Súd preto považuje úver za bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodov podľa § 11 ods.2 ZoSÚ. Žalovaný bol tak povinný vrátiť len istinu úveru. S poukazom na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že v prípade vyššie popísaných

nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovaným ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa

-11-

4Csp/26/2022

o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku. Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V tu súdenom spore ide v súhrne o nedostatky, ktoré bezosporu mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku.

42. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 343/2018 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č.40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov účinného od 5.12.2018 premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

43. Podľa § 879v Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 343/2018 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov účinného od 5.12.2018, konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

44. Vzhľadom na začatie súdneho konania dňa 30.03.2022 (doručenie žaloby súdu), t. j. po nadobudnutí účinnosti zákona č. 343/2018 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (5.12.2018), bolo v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s vyššie citovaným § 879v Občianskeho zákonníka povinnosťou súdu aj ex offio skúmať, či v danom prípade žalobca uplatnil na súde pohľadávku vyplývajúcu zo spotrebiteľského vzťahu predtým, ako došlo k jej premlčaniu.

45. Žalovaný posledné čerpanie z karty uskutočnil ešte dňa 11.01.2018. Trojročná premlčacia doba ( § 101 a § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka) nemohla začať plynúť dňa 20.01.2019 ako tvrdil žalobca po výzve súdu vyjadriť sa k premlčaniu. K splácaniu úveru podľa zmluvy malo dôjsť so začiatkom jedného mesiaca po dni prvého čerpania a deň splatnosti štandardnej mesačnej splátky mal byť 15.deň v kalendárnom mesiaci. Súd tak vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženého výpisu z karty, predžalobnej upomienky a oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru za splátku, od zročnosti ktorej bolo tu treba v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka počítat začiatok plynutia premlčacej doby považoval splátku splatnú v najneskôr v decembri 2018 ( konkrétne dňa 15.12.2018) a preto žalobu súdu doručení až dňa 30.03.2022 mal za podanú po uplynutí premlčacej doby, čo platí aj po zohľadnení spočívania premlčacej doby na ktoré poukázal žalobca.

46. Z tvrdenia žalobcu a zo žalobcom predloženého výpisu z karty jasne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalovaný sa dostal do omeškania už so splátkou splatnou 15.12.2018 a rovnako tak aj s nasledujúcimi splátkami splatnými 15.01.2019 a 15.02.2019, nakoľko žalovanému bola dňa 08.03.2019 právnym predchodcom žalobcu zasielaná výzva - predžalobná upomienka na zaplatenie splátok vo výške 50,-eur. Keďže splátka bola dojednaná v sume 20,-eur mesačne, potom suma 50,-eur zodpovedá trom nezaplateným splátkam ( dve splátky nezaplatené vôbec a tretia čiastočne vo výške 10,-eur), teda uvedená suma zodpovedá práve splátkam splatným dňa 15.12.2018, dňa 15.01.2019 a dňa 15.02.2019. Ustanovenie §103 veta

-12-

4Csp/26/2022

druhá OZ neviaže začiatok premlčacej doby na dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti celého dlhu, ani na prípadný neskorší dátum uvedený veriteľom v listine, ktorou dlh predčasne zosplatnil (lehota na splnenie celého predčasne zosplatneného dlhu), ale na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre ktorej nesplnenie sa stal zročným celý dlh. V prípade spotrebiteľskej zmluvy má dodávateľ podľa § 53 ods. 9 OZ povinnosť čakať s využitím práva na predčasné zosplatnenie (§ 565 OZ) ešte tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, to však nič nemení na tom, že premlčacia doba sa aj v takomto

prípade začína počítať odo dňa zročnosti tejto omeškanej splátky (§ 103 druhá veta OZ). Pre posúdenie, nesplnenie ktorej splátky bolo skutočne dôvodom využitia práva veriteľa požadovať predčasné splatenie úveru rozhodujúci je obsah oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z ktorého tu ale vôbec nevyplýva, že k zosplateniu dochádza kvôli nezaplateniu splátky splatnej v januári 2019. Je tam totiž uvedené, cit.“ nakoľko ste dlžné splátky v lehote stanovenej v predžalobnej upomienke riadne a včas neuhradili, týmto Vám oznamujeme, že Váš dlh z kreditnej karty č.XXXXXXXXXXX sa stal splatným v celom rozsahu naraz.“

47. Ak sa má predísť stavu, že žalobca by si až v súdnom konaní účelovo identifikoval a prispôboval splátku, nesplnenie ktorej bolo dôvodom zročnosti celého dlhu, a ktorá teda v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka je relevantná pre plynutie premlčacej doby celého dlhu, potom treba vychádzať z toho, že ak žalobca v právnom úkone- zosplatení neidentifikoval ako nesplnenú žiadnu konkrétnu ( neskoršiu ) splátku, potom za splátku zročnosť ktorej je relevantná pre plynutie premlčacej doby v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka treba považovať prvú nezaplatenú splátku. Ak tu v predžalobnej upomienke upomínal veriteľ žalovaného k plneniu troch splátok ( vo výške 50 eur splatných od decembra 2018 do februára 2019) a v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru výslovne uviedol, že práve nesplnenie dlžných splátok ( t.j. použité množné číslo) v lehote stanovenej v predžalobnej upomienke je dôvodom splatnosti celého dlhu, potom nie je preukázané, že až januárová splátka bola dôvodom zosplatenia celého dlhu ( jej splatnosť by navyše bola 15.01. a nie 20.01) a preto súd vychádzal zo zročnosti prvej neuhradenej splátky uvedenej v predžalobnej upomienke a v oznámení o zosplatení úveru, ktorou tu bola splátka splatná dňa 15.12.2018.

48. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.22Co/161/2018 zo dňa 26.03.2019 ktorý žalobcovi musí byť dobre známy, keďže aj v tam súdnej veci bol žalobcom, kde krajský súd okrem iného uviedol, cit. „Odvolací súd tiež poznamenáva, že taký právny úkon, akým je zosplatenie celého dlhu by mal obsahovať dôležitý údaj a to identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatenie celého dlhu. Práve totiž od splatnosti tejto splátky sa začína počítať premlčacia doba podľa §103 OZ.“

49. Keďže tu právny úkon ktorým došlo k zosplateniu celého dlhu neobsahuje identifikáciu konkrétnej jednej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatenie celého dlhu, ale uvádza že dôvodom zosplatenia je neuhradenie dlžných splátok v zmysle predžalobnej upomienky, ktorá vyzývala žalovaného na plnenie až troch dlžných splátok ( prvou bola splátka splatná v decembri 2018), potom súd má za nepreukázané, že k zosplateniu došlo až pre januárovú splátku. Ako už súd uviedol vyššie, ak sa má predísť stavu, že žalobca by si až v súdnom konaní účelovo identifikoval a prispôboval splátku, nesplnenie ktorej bolo dôvodom zročnosti celého dlhu, a ktorá teda v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka je relevantná pre plynutie premlčacej doby celého dlhu, potom treba

-13-

4Csp/26/2022

vychádzať z toho, či žalobca preukázal, že v právnom úkone- zosplatení identifikoval ako nesplnenú práve takú splátku ktorú tvrdí, a keďže tu samotné oznámenie o zosplatení nehovorí nič o januárovej splátke, ale hovorí o dlžných splátkach podľa predžalobnej upomienky, kde sa uvádzali tri splátky počnúc splátkou splatnou v decembri 2018, potom súd za splátku zročnosť ktorej je relevantná pre plynutie premlčacej doby v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka považoval splátku splatnú dňa 15.12.2018.

50. Súd sa týmto svojim názorom nijako neodchýľuje od ustálenej rozhodovacej praxe v súvislosti s čím dáva do pozornosti žalobcu aj rozsudok Okresného súdu Kežmarok vo veci sp.zn.10Csp/144/2019, ktorý mu musí byť známy, keďže aj tam bol žalobcom a odvolateľom a kde súd rovnako za absolútne rovnakých okolností vychádzal z prvej nezaplatennej splátky ( i keď v predžalobnej upomienke uvedená bola iná). Žalobca s týmto názorom súdu nesúhlasil, podal proti rozsudku odvolanie, pričom Krajský súd v Prešove rozsudok súdu prvej inštancie a jeho názor potvrdil, a to rozsudkom sp.zn.19CoCsp/33/2020, v ktorom ( bod 29 odôvodnenia) okrem iného uviedol, že „ak teda v konaní nebolo preukázané, pre ktorú konkrétnu splátku došlo k zosplateniu úveru, bolo správne, keď súd prvej inštancie pri počítaní plynutia premlčacej doby vychádzal z prvej nezaplatennej splátky“.

51. Ak by teda aj žalobca preukázal splnenie podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky a svoju aktívnu vecnú legitímáciu, čo ale neurobil a ak by aj nešlo o bezúročný a bezpoplatkový úver ( hoci tu o taký išlo), aj tak by bol nárok premlčaný a takýto nárok v zmysle § 54a OZ nie je možné vymáhať, a preto súdu nezostávalo nič iné ako žalobu veriteľa zo všetkých uvedených dôvodov zamietnuť ( žalobca doručil na súd žalobu až dňa 30.03.2022).

52. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 CSP v spojení s § 256 ods.1 a § 262 ods.1 a 2 CSP. Vo vzťahu k pôvodne uplatnenému nároku výsledok konania je taký, že žaloba bola žalobcom v časti o zaplatenie sumy 20,-eur vzatá späť a konanie zastavené procesným zavinením žalovaného, ktorý uvedenú sumu žalobcovi po podaní žaloby zaplatil, z čoho treba vyvodiť že v uvedenom rozsahu mal v spore úspech žalobca, avšak ide o úspech, ktorý neumožňuje priznať mu náhradu trov konania, lebo čo do sumy 113,32 eur vzatá späť bola a konanie zastavené procesným zavinením žalobcu a vo zvyšnej, prevažujúcej časti bola žaloba zamietnutá a teda tu bol žalobca neúspešný. Žalobca teda síce návrh na priznanie mu náhrady trov konania podal, vo veci však bol v prevažnom rozsahu neúspešný, nárok na ich náhradu mu preto vôbec nevznikol. Nárok na pomernú náhradu trov konania vznikol žalovanému. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, zo spisu žiadne preukázateľné, vyčísliteľné trovy konania žalovaného nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať, ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Svidník.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne ( odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha ( odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

-14-

4Csp/26/2022

Rozsah , v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.